

Madsen-Mygdal: Den ærede Ordfører begyndte med at omtale, at det havde været sagt, at Aarsagen til, at dette Lovforslag fremkom, var Hensynet til de forestaaende Valg. Jeg synes gerne, den ærede Ordfører kunde have undladt denne Bemærkning. Jeg vil alligevel antage, at han vil være enig med mig, naar jeg forsikrer ham om, at den eneste Grund til at fremsætte et Forslag som dette er de Tanker og Følelser, der gøre sig gældende i Jubilæumsaaret for Begivenhederne i 1848.

Jeg kan vedblivende ikke forstaa, at Deltagernes Antal i Krigen 1848—50 skulde løbe op til 15—16,000 Personer. Paa den anden Side maa jeg jo ikke tvivle om det Skøn, der har gjort sig gældende med Hensyn til de statistiske Oplysninger, der foreligge; men det er alligevel lidt underligt at tænke sig, at der skal være 15—16,000 tilbage af et Antal paa mellem 70 og 80,000 Krigere i alt, al den Stund det er vitterligt, at de yngste maa være over 70 Aar, og de ældste maa være ikke saa lidt over 80 Aar. Men det være nu, som det være vil, med Hensyn til dette Tal, saa finder jeg dog Anledning til at gøre opmærksom paa, at hvis det forholder sig rigtigt, at der endnu er 15—16,000 af disse Krigere fra 1848—50 i Live, saa kan det ikke være rigtigt, naar Flertallet gør gældende, at kun 2,500 eller 3,000 af disse sidde i smaa Kaar. Jeg er temmelig overbevist om, at over Halvdelen af disse gamle Krigere sidde i smaa Kaar. Jeg er maaske berettiget til at gaa adskilligt højere op; men jeg vil nødig gaa for højt. Hvis altsaa Tallet paa disse gamle Krigere er 16,000, regner jeg ikke for højt, naar jeg siger, at 10,000 af disse sidde i smaa Kaar. 10,000 Personer blive altsaa berørte af det Forslag, som Flertallet her stiller. Men hvis et Beløb af indtil 300,000 Kr. skal uddeles til 10,000 Mænd, der sidde i smaa Kaar, forekommer det mig, at denne Understøttelse — som man kalder det, hvad der saarer min Følelse — bliver saa lille, at den næsten bliver uanstændig. Det forekommer mig ikke at være — jeg vil nødig bruge stærke Ord — men efter mine Følelser forekommer det mig ikke at være en værdig Maade at fejre et Jubilæum for Begivenhederne i Aarene 1848—50 paa. Naar man først skal foretage Undersøgelse, ikke just om vedkommende er i Trang, men om han sidder i smaa Kaar, og om Beskaffenheden af hans Deltagelse i Krigen har været saaledes, at man efter disse Undersøgelser er nødt til at give vedkommende en Pengegave af 20—30 Kr., som

forekommer mig at være alt for smaat, saa er det et Forhold, som man efter mit Skøn ikke rigtig kan være bekendt. Jeg skal ikke komme ind paa at gentage mine Udtalelser fra 1ste Behandling med Hensyn til, hvorvidt vi finansielt kunne overkomme, hvad der er foreslaaet af det andet Ting; jeg skal i den Henseende henholde mig til, hvad jeg tidligere har udtalt. Kun vil jeg sige angaaende dette Punkt, at der ikke blot skal tages Hensyn til, om vedkommende sidder i smaa Kaar, men ogsaa til Beskaffenheden af hans Deltagelse i Krigen, at hvilken Stilling han end har indtaget, enten han har været med paa Slagmarken eller andet Sted, er det sikkert nok, at han har forladt Hjemmet, Forældre, maaske Hustru og Børn i Følelsen af, at nu drog han bort for at vove Liv og Blod for Fædrelandet. Det forekommer mig derfor ikke, at man burde indlade sig paa Undersøgelser. Men det være nu, som det være vil. Jeg skønner ikke rettere, end at enten er 300,000 Kr. alt for lidt, eller ogsaa bliver Pengegaven saa ringe, at den næsten bliver uanstændig.

Jeg har, som jeg har antydnet i Betænkningen, tilladt mig i Udvalget at stille et Forslag om en Erindringsmedaille, idet jeg nemlig erkender, at det har noget paa sig, naar Flertallet gør opmærksom paa, at det nok kan tænkes, at adskillige Rigmænd ikke ville modtage en Pengegave, ja, endogsaa have imod at modtage en saadan. Jeg har, som sagt, erkendt, at det kunde have noget paa sig, at adskillige kunde føle sig ilde berørte derved, og for at komme ud over Vanskeligheden, der kunde ligge i dette Forhold, har jeg tilladt mig at foreslaa, at der blev præget en Erindringsmedaille, helst i Guld, dog ikke saaledes, at vedkommende skulde have Ret til at bære den, men det skulde være som en Erindring om vedkommendes Deltagelse i Krigen 1848—50. Man stillede saaledes Deltagerne frit Valg med Hensyn til, om de ønskede at modtage Medaillen eller modtage en Pengegave. Men dette Forslag har, som jeg allerede har antydnet i Betænkningen, ikke vundet Tilslutning i Udvalget, og jeg har derfor paa Sagens nuværende Trin ikke kunnet andet end foreslaa, at det foreliggende Forslag vedtages uforandret.

J. Pedersen: Naar jeg har været med til at stille det foreliggende Ændringsforslag, saa har jeg navnlig været ledet af det Hensyn, at jeg, som jeg ogsaa udtalte, da Sagen var til første Behandling her, finder det i højeste Grad uheldigt, om denne Sag